

permeten d'atribuir-lo al digne president d'aquella corporació el distingit company Llorenç García-Tornel.

Diuen així els principals paràgrafs d'aquest article:

L'Obra de tots

En la vida de les Corporacions representatives d'un estament, sorgeixen idees la realització de les quals poden, sense cap mena d'inconvenients, ésser obra d'un grup més o menys nombrós. Però, certes obres que eleven el nivell de l'estament, que demostren la seva vitalitat, que posen de relleu una vegada més que conserva ideals i espiritualitat, no poden ésser, *no han d'ésser*, obra d'un grup, per nombrós i selecte que aquest sigui, ni tan sols d'una majoria aplanadora; han d'ésser obra de tots.

El que ha constituït una illusió, en desig de tot l'estament, podrà haver-se discutit abans de portar-ho a la pràctica; però quan pels elements moralment i materialment capacitats per a fer-ho és decideix la seva realització, una vegada, demostrada, de manera evident, qual és la voluntat de la majoria, acaben totes les discussions i tots, guiats per la mateixa idea noble, hem de contribuir a què quant més aviat millor, sigui alguna cosa real i tangible.

... ..
... ..

Insistim en el nostre punt de vista. Abans cabia la discussió; però, madurat el projecte, estudiat i assessorat per aquells que posseeixen la deguda preparació tècnica, demostrat el desig, que

podríem dir unànime de què es porti a la pràctica, per ésser una cosa no solament viable, sinó que ha de néixer robusta si tots comprenen la grandiositat de l'empresa, ningú ha de considerar-se amb dret a despertar desconfiança; i si abans el deure era discutir, ara és d'ajudar.

Pensin els no convençuts encara, en el demà, quan s'aixequi l'obra com a prova, la més formosa i potent, de què en l'ànima mèdica crema una flama que mai ha d'extingir-se, on radica el secret de la seva força, el difícil que serà per a ells de justificar la seva abstenció o la seva oposició.

La frase tan gastada d'"el gra de sorra", té aquí la seva justa aplicació, si bé no ens hem d'accontentar amb una contribució tan modesta, esforçant-nos fins arribar a la del maó o el bloc de pedra, i una vegada acabada la magna obra, hem de tenir tots la immensa satisfacció de poder afirmar que entre *tots*, sense una sola excepció, l'hem edificada, com el monument que perpetui la nostra ideologia.

Tant-de-bo quedi gravada en tots la frase que hauria de tenir la força d'un manament: "Ahir era ocasió de discutir. Avui ha arribat el moment d'ajudar".